

ΕΤΟΣ 58ον

25 Ιουλίου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 30 (2982)

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ

Τήν ἀνθρώπινη ψυχολογική ἐναλλαγή θάρρους καί φόβου, ἐμπιστοσύνης καί ἀμφιταλάντευσης παρουσιάζει μεταξύ ἀλλήλων τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα μέσα ἀπό τό θαῦμα τοῦ Χριστοῦ πού περπατᾷ πάνω στήν τρικυμισμένη θάλασσα. Τό περιστατικό αὐτό μᾶς βοηθᾷ νά κατανοήσουμε καί τή δική μας προσωπική σχέση μέ τόν Χριστό μέσα ἀπό τά καθημερινά βιώματα τῶν ποικίλων περιπετειῶν, φόβων καί κινδύνων τῆς ζωῆς μας.

Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στή ζωή μας

Ὁ Χριστός ἀναγκάζει τοὺς μαθητές Του «ἐμβῆναι εἰς τό πλοῖον καί προάγειν αὐτόν εἰς τό πέραν» (Μθ. 14,22). Αὐτός, ἀφοῦ διέηλυσε τά πλήθη, ἀνέβηκε στό ὄρος, γιά νά προσευχηθεῖ. Τό πλοῖο δοκιμάζεται ἀπό σφοδρή θαλασσοταραχή. Ὅσο ἀνέβαινε ἡ ἀγωνία τους, τόσο περισσότερο οἱ μαθητές ἤθελαν τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Τελικά, ὁ Χριστός ἐμφανίζεται «περιπατῶν ἐπί τῆς θαλάσσης» καί παύει τή θύελλα τῆς θάλασσας καί, ἴσως τό πιό σημαντικό, τήν ταραχή τῆς ψυχῆς τους. Ἕνας θεοφώτιστος πατέρας τῆς Ἐκκλησίας γράφει ὅτι «ὅταν βρισκόταν οἱ μαθητές στά ἀνοικτά τῆς θάλασσας, ἄφησε ὁ Ἰησοῦς νά ξεσπάσει φουρτούνα, ὥστε νά μήν ἔχουν ἐλπίδα σωτηρίας ἀπό πουθενά. Καί τοὺς ἄφησε νά ταλαιπωροῦνται ὅλη τή νύχτα χωρίς νά ἔρθει σέ βοήθεια, ὥστε νά διεγείρει τήν καρδιά τους καί νά τή γεμίσει μέ μεγαλύτερη ἐπιθυμία γιά τόν ἐρχομό του.

Ἔτσι νουθετεῖ καί ἐμᾶς ὁ Κύριος νά μήν ζητοῦμε βιαστικά τήν ἀπαλλαγὴ μας ἀπό τά δεινά, ἀλλὰ νά τά ὑπομένουμε μέ γενναιοῦτητα. Καί ὅπως ἴδееί τό Εὐαγγέλιο ἐκεῖ πού νόμισαν οἱ μαθητές ὅτι γλίτωσαν πιά, τότε μεγάλωσε πάλη ὁ φόβος τους, ταραχθηκαν καί φώναξαν, καθὼς τόν εἶδαν νά περπατᾷ πάνω στά κύματα. Οὔτε διέηλυσε τό σκοτάδι, οὔτε φανερώθηκε ἀμέσως. Ἔτσι γύμνασε ὁ Χριστός τοὺς μαθητές Του, γιά νά εἶναι καρτερικοί μέσα στά ἀλλεπάλληλα δεινά».

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιδ' 22-34)

«Εγώ είμι· μή φοβείσθε»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον, καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσει τοὺς ὄχλους. Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι. Ὁψίας δὲ γενομένης, μόνος ἦν ἐκεῖ. Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος. Τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ Μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα, ἐταράχθησαν, λέγοντες ὅτι φάντασμα ἔστι· καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἐκράξαν. Εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Θαρσεῖτε· ἐγώ εἰμι· μή φοβείσθε. Ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος, εἶπε· Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρὸς σε ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐλθέ. Καὶ καταβάς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος, περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα, ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρόν, ἐφοβήθη· καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι, ἔκραξε, λέγων· Κύριε, σῶσόν με. Εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐπέτεινας τὴν χεῖρα, ἐπελάβετο αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας; Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. Οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ, λέγοντες· Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς εἶ. Καὶ διαπεράσαντες, ἦλθον εἰς τὴν γῆν Γεννησαρέτ.

Θάρρος καὶ φόβος

Ἡ ἐνθαρρυντικὴ φράση τοῦ Χριστοῦ «θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι, μή φοβήσθε» εἶναι μιά υπόσχεση τοῦ Χριστοῦ σέ κάθε πιστό μέλος τῆς Ἐκκλησίας Του. Πόσες τρικυμίες καὶ πόσους ἀντίθετους ἀνέμους δέν συναντᾶμε στή διάρκεια τῆς ζωῆς μας, ἀλλὰ καὶ στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας! Ἡ ἀποθάρρυνση εἶναι ὑποτίμηση καὶ περιφρόνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας. Εἶναι ἄρνηση καὶ ἀπόρριψη τῆς προσφερόμενης δύναμης τοῦ Θεοῦ «οὐ γάρ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως» (Β' Τιμ. 1,7). Ὅταν ἀτονεῖ ἡ ἐμπιστοσύνη στήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ σχέση μας μέ τόν Χριστό ψυχραίνεται ἐπικίνδυνα καὶ ἀπειλεῖται νά διαλυθεῖ. Τότε κινδυνεύουμε νά καταποντισθοῦμε στή θάλασσα τῶν συμβιβασμῶν, τῶν ὑποχωρήσεων καὶ τῆς προδοσίας. Σκληρὰ κτυπήματα τῆς ζωῆς, ἀπρόβλεπτες καὶ ὀδυνηρές καταστάσεις, μᾶς βυθίζουν κυριολεκτικά στήν ἀβεβαιότητα καὶ τὴν ἀπόγνωση, ὥστε νά νιώθουμε ὅτι χανόμεστε «Κύριε, σῶσον ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα» (Μθ. 8,25). Σκοτισμένοι καὶ ἀναστατωμένοι ἀπό τοὺς πειρασμούς δέν μπορούμε νά ἀποκρυπτογραφήσουμε τὴ ζωντανή παρουσία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ θαυμαστὴ ἐπέμβασή Του, μέ τὰ εὐεργετικά ἀποτελέσματά της, στή ζωή μας.

Ὅσο λιγότερο συνειδητοποιοῦμε τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου δίπλα μας καὶ ὅσο ἀμφιβάλλουμε γιὰ τὴ δύναμή Του, τόσο περισσότερο εἴμαστε ἐκτεθειμένοι στοὺς φόβους, στοὺς κινδύνους καὶ στίς ἀπειλές πού διαπερνοῦν τὴν ὑπαρξή μας. Ἀπορροφημένοι ἀπό τίς ἐξωτερικὲς συνθήκες καὶ δυσκολίες, ξοδεύουμε

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸν, ὁ Ἰησοῦς ἀνάγκασε τοὺς μαθητὰς νὰ μποῦν εἰς τὸ πλοιάριον καὶ νὰ πάνε πρὶν ἀπ’ αὐτὸν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ἕως ὅτου διαλύσῃ τὸν κόσμον. Καὶ ἀφοῦ διέλυσε τὸν κόσμον, ἀνέβηκε εἰς τὸ ὄρος διὰ νὰ προσευχηθῆ ἄμῃς. Ὅταν δὲ ἐβράδευσε, ἦτο ἐκεῖ μόνος. Τὸ πλοιάριον εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης καὶ ἐπάλαυε μὲ τὰ κύματα, διότι ὁ ἄνεμος ἦτο ἀντίθετος. Κατὰ τὴν τετάρτην δὲ νυκτερινὴν βάρδια ἦλθε εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς περπατώντας ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ μαθηταί, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ περπατῆ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐταράχθησαν καὶ ἔλεγον ὅτι εἶναι φάντασμα καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τοὺς ἐφώναζαν. Ἀμέσως τοὺς ἐμίλησε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε, «Ἔχετε θάρρος, ἐγὼ εἶμαι· μὴ φοβᾶσθε». Τότε τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, «Κύριε, ἐάν εἶσαι σύ, τότε δώσέ μου διαταγὴν νὰ ἔλθω σ’ ἐσὲ ἐπάνω στὰ νερά». Ἐκεῖνος δὲ εἶπε, «Ἔλα». Καὶ ὅταν ὁ Πέτρος κατέβηκε ἀπὸ τὸ πλοιάριον, ἄρχισε νὰ περπατῆ ἐπάνω στὰ νερά, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Ἰησοῦν. Ἀλλ’ ἐπειδὴ ἔβλεπε τὸν ἄνεμον δυνατὸν ἐφοβήθηκε, καὶ ἐπειδὴ ἄρχισε νὰ βυθίζεται, ἐφώναξε, «Κύριε, σῶσέ με». Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἄπλωσε τὸ χέρι, τὸν ἔπιασε καὶ τοῦ λέγει, «Ὀλιγόπιστε, γιατί ἐδίστασες;». Καὶ ὅταν ἀνέβηκαν εἰς τὸ πλοιάριον, ἔπαυσε ὁ ἄνεμος. Ἐκεῖνοι πού ἦσαν εἰς τὸ πλοιάριον τὸν προσκύνησαν καὶ τοῦ εἶπαν: «Ἀληθινὰ εἶσαι Θεοῦ Υἱός». Καὶ ἀφοῦ διέσχισαν τὴν λίμνην, ἦλθαν καὶ ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν Γεννησαρέτ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

πολὺ χρόνο, γιὰ νὰ ἀναλήσουμε καὶ νὰ ἐρμηνεύουμε τοὺς «ἀνέμους» καὶ τὰ «κύματα» τῆς ζωῆς μας. Μέσα στὴ μοναξιά μας, χανόμεσθε στὴν προσπάθειά μας νὰ ἐξηγήσουμε τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος στὴν κρίσιμη καὶ ὀριακὴ στιγμή τοῦ κινδύνου αὐθόρμητα φωνάζει «Κύριε, σῶσόν με». Αὐτὴ ἡ κραυγὴ συμπυκνώνει τὸ βαθύ βίωμα τῆς συντριβῆς καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης. Ὁ Χριστὸς ἀναστέλλει τὴ χάρη Του καὶ τὸν ἀφήνει νὰ δοκιμασθεῖ, ὥστε ἔτσι νὰ καταλάβει τὴν ἀδυναμία του καὶ νὰ ἐκφρασθεῖ ἡ ἐλευθερία του. Καὶ ὅμως, ὁ Χριστὸς ἦταν κοντὰ στὸν Πέτρο καὶ τοὺς ἄλλους μαθητές. Ἔτσι εἶναι κοντὰ μας καὶ μέσα μας καὶ ἐμεῖς μέσα σ’ Αὐτόν· «ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν». Εἶναι κοντὰ μας στίς εὐχάριστες καὶ στίς δύσκολες στιγμὲς τῆς καθημερινότητάς μας. Ἀπλῶναι τὸ χέρι Του, γιὰ νὰ Τοῦ προσφέρουμε τὸ δικό μας.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, αὐτὴ τὴν πίστη καὶ τὴ βεβαιότητα ὅτι ὁ Χριστὸς στέκεται διαρκῶς πλῆι μας καὶ πολὺ περισσότερο κοντὰ μας ἀπὸ ὅσο ἐμεῖς νομίζουμε δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κληνίσουν οἱ φοβίες μας καὶ τὰ ἄγχη μας, δὲν μποροῦν νὰ τὴ σκορπίσουν οἱ ἡλύπες καί, κάποτε, ἀκόμη καὶ αὐτές οἱ ἀπεληπισίες μας. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

25 Ιουλίου 2010: ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἡ κοίμησις τῆς ἁγίας Ἄννης, μητρὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, Ὀλυμπιάδος διακόνου
(† 408-410) καὶ Εὐπραξίας († 413) ὁσίων· μνήμη τῆς ἐν Κων/πόλει

Ἐ΄ Οἰκουμενικῆς συνόδου (553).

Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἐωθινόν: Θ΄ – Ἀπόστολος: Γαλ. δ΄ 22-27 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιδ΄ 22-34.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 1 Αὐγούστου, Ι΄ Μαθαίου.

Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9-16 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιζ΄ 14-23.

Ἡ ΟΣΙΑ Ὀλυμπιάς

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴ μνήμη τῆς ὁσίας Ὀλυμπιάδος. Ἡ ὁσία Ὀλυμπιάς, ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο της, ἔμεινε χήρα κι ἀφιέρωσε ἔπειτα ὅλη της τὴ ζωὴ καὶ τὴν περιουσία στὴν ὑπηρεσία τῶν πτωχῶν. Ἡ Ἐκκλησία τὴν ἐτίμησε μὲ τὸ ἀξίωμα τότε τῆς «διακονίσσης», γιὰ νὰ ὑπηρετῆ ἐπίσημα καὶ ὑπεύθυνα στὸ φιλανθρωπικὸ της ἔργο. Ἐγίνε τὸ δεξιὸ κέρι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου στὴν διοργάνωση τοῦ ἔργου τῆς διακονίας τῶν πτωχῶν. Σὲ δέκα ἐπτὰ ἐπιστολές, πού τῆς ἔστειλε ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ἀπὸ τὴν ἐξορία, βλέπομε τίς ἀρετές, τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν ἀφοσίωση τῆς ὁσίας αὐτῆς γυναικός. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου τὴν ἐδίωξαν καὶ αὐτὴν κι ἀπέθανε στὴν ἐξορία, «πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν». Ἡ ζωὴ τῆς ὁσίας Ὀλυμπιάδος διδάσκει ὅλες τίς χριστιανές κῆρες πῶς νὰ τιμήσουν τὴν χρεία τους, δίνοντας νόημα καὶ περιεχόμενο στὴ ζωὴ τους, μὲ τὴν ἀσκηση τῆς φιλανθρωπίας.

*Ἀπὸ τὸ βιβλίον Ἐπισκ. Διονυσίου Λ. Ψαριανοῦ, Μικρὸς Συναξαριστής,
ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας.*

Ἀπὸ τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Ἡ ΖΥΜΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ὁμιλίες σὲ Εὐαγγελικὲς περικοπές καὶ ἐορτές,
τοῦ Ἐπισκόπου Φαναρίου κ. Ἀγαθαγγέλου.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr